

РЕШЕНИЕ

№ 3387

гр. София, 28.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20211110134743 по описа за 2021 година

РЕШЕНИЕ

28.10.2021 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди и двадесета и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 34743/2021 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от МП срещу Н, в която се твърди, че ищецът е придобил въз основа на постановление за възлагане № 260000/06.01.2021 г., постановено по т. д. № 3343/2017 г. по описа на СГС, VI-19 състав, вземания на ФЕ (в несъстоятелност) срещу

ответника произтичащи от доставка на електрическа енергия. Поддържа, че на 03.05.2017 г. между ФЕ (в несъстоятелност) и ответника бил сключен договор за продажба на електрическа енергия, като по силата на договора било уговорено, че продавача продава на купувача електрическа енергия на цена в размер на 78,00 лева на МВт/час и предоставя услугата „Отговорност и балансиране“, а срещу това купувачът дължи да заплаща уговорената по договора цена. Навежда доводи, че за периода от 01.11.2017 г. до 02.12.2017 г. продавачът бил доставил електрическа енергия, за което била дължима сумата от 524,62 лева. Излага съображения, че тъй като задължението не било платено в срок ответникът бил изпаднал в забава, поради което дължал и сумата от 157,40 лева, представляващи мораторна лихва за периода 14.12.2017 г. до 12.03.2020 г. и от 09.04.2020 г. до 03.02.2021 г. Твърди, че в негова ползва е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, но ответникът бил подал възражение, поради което имал правен интерес от предявяване на исковете. Иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи претендираните суми. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на искова молба, с който предявените искове се оспорват. Твърди, че исковете са недоказани, тъй като липсвали доказателства, които да обосновават претенцията, а същата се основавала единствено на данни от производството по несъстоятелност, в което ответника не бил участвал. Поддържа, че фактурите, които се твърдят в исковата молба са неконкретизирани, а ищецът е следвало да се сдобие с тях от дружеството в несъстоятелност, като сочи, че претенцията се основава и на твърдения по прекратени правоотношения още от 2017 г. Навежда доводи, че претенцията е погасена по давност, като в случая била приложима нормата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, което обосновава. Иска претенциите да бъдат отхвърлени. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. чл. 717з ТЗ, във вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, във вр. чл. 200 ЗЗД, във вр. чл. 110 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Спорното материално право е обусловено от проявлението в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** ищецът да е придобил твърдените вземания на ФЕ (в несъстоятелност) срещу ответника по силата на влязло в сила постановление за възлагане; **2)** наличието на валидно сключен договор за покупко-продажба на електрическа енергия между ФЕ (в несъстоятелност) и ответника; **3)** ФЕ (в несъстоятелност) в качеството си на продавач да е доставило твърдените количества електрическа енергия за процесния период на твърдяната стойност.

Представено е Постановление за възлагане № 260000/06.01.2021 г., постановено по гр. д. № 3343/2013 г. по описа на СГС, ТК, VI-19-ти състав от което се установява, че е възложено на МП имуществени права от масата на несъстоятелността на ФЕ, а именно: вземания към клиенти за доставена на ел. енергия и допълнителни услуги, в общ размер на 1635182,24 лева, съгласно опис, изготвен от синдика. Отбелязано е, че постановлението е влязло в сила на 29.01.2021 г.

Приложено е писмено доказателствено средство Пазарна оценка на вземания на ФЕ протизтичащи от фактури за доставена ел. енергия и допълнителни услуги на клиенти (л. 6-8 в кориците на делото), като от същото е представено части – страница 12, 59 и 84.

От Договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги № FE17204401/03.05.2017 г., сключен от една страна между Н, в качеството на клиент и ФЕ от друга страна в качеството на търговец се установява, че търговецът се задължава, а клиентът да закупи и получи активна нетна електрическа енергия, измервана в точките за измерване, в срока и при условията уговорени в доводора. В доводора не е посочен обекта на доставка на ел. енергия.

Договорът е частен диспозитивен документ, който е подписан от страните, като при липсата на доказателства за неговата неавтентичност, последният обвързва страните от обективирания в доводора изявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

С писмо вх. № 68895/13.10.2021 г. от „Електроразпределение Юг“ АД, във връзка с уважено доказателствено искане по чл. 192 ГПК се изяснява, че за Н е регистрирана измервателна точка 4295206, като клиент на „ФЕ за периода 01.11.2017 г. до 01.12.2017 г., като консумацията за м.11.2017 г. е в размер на 2655 kWh, а за 01.12.2017 г. 92 kWh.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства намира за установено следното от правна страна:

Предвид представеното по делото постановление за възлагане в несъстоятелността, следва да се има предвид, че съдът по несъстоятелността упражнява служебно контрол за законосъобразност на процедурата по осребряване от започването на публична продажба до приключването ѝ. Тоест, съдът по несъстоятелността я санкционира двукратно – един път в началото, като дава разрешение за провеждането ѝ, така и втори път – чрез издаването на постановлението за възлагане. При това положение правните последици възникват с издаването на постановлението за възлагане от съда, като същите се проявяват в зависимост от това дали съда по несъстоятелността обяви продажбата за станала или не. След внасянето на цената от страна на купувача съда по несъстоятелността се произнася и съответно издава постановление за възлагане, като възлага вещта или правото на купувача – арг. чл. 717з ТЗ, респ. отказва да издаде такова постановление.

Ефектът на постановлението за възлагане е транслативен от датата на издаването му, като купувачът придобива всички права, които длъжникът е имал върху имуществото (в това число и вземането). Тоест, касае се за деривативно придобивно основание. Ето защо, според нормата на чл. 717л, ал. 2 ТЗ от тази дата рискът от погиване на имуществото преминава върху него, като придобитите от трети лица права не могат да се противопоставят на купувача, ако не могат да се противопоставят на длъжника – арг. чл. 717з, ал. 2, изр. 2 ТЗ. Условие за проявлението обаче на този ефект е, че придобитите от третите лица права да не може да се противопоставят на кредиторите на несъстоятелността – арг. чл. 711, ал. 1, т. 2 ТЗ и чл. 717л, ал. 4 ТЗ, които норми приравняват последиците на продажбата по главата 4 б от ТЗ на тази по ГПК, както и влизането в сила на постановлението. В тази насока следва да се отбележи, че нормата на чл. 717к ТЗ не променя извода на съда, доколкото оригиналното придобиване касае единствено движими вещи, но не и вземания, като вид притежателни субективни права.

С оглед гореизложеното предвид субсидиарното приложение на ГПК, че постановлението за възлагане на право на вземане има сходен ефект на този по чл. 510 ГПК – възлагането за вземането за събиране. Тоест, налице е форма на т. нар. „принудителна“ цесия, поради което и ответника може да черпи права срещу цесионера, каквито е имал срещу цедента – арг. чл. 99 ЗЗД.

В случая от доказателствата по делото действително е установено правоотношение

между ответника и ФЕ (в несъстоятелност), че е налице е било налице правоотношение по договор за покупко-продажба на ел. енергия, но в същия нито е посочен обекта, нито е ясно къде е доставяна, ако изобщо е доставяна ел. енергия.

Съдът, като извърши съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателствени средства намира, че ищецът не е установил пълно и главно, че претендираните вземания действително са му били цедирани, респ. че се касае за едни и същи вземания, произтичащи от твърдения договор за покупко-продажба на ел. енергия. Настоящият съдебен състав намира, че Пазарна оценка на вземания на ФЕ произтичащи от фактури за доставена ел. енергия и допълнителни услуги на клиенти (л. 6-8 в кориците на делото) няма необходимата доказателствена стойност да установи, идентичността на претендираните вземания, като в случая е приложимо и правилото на чл. 178, ал. 2, изр. 1 ГПК, че съдът оценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства по делото. В случая се касае за частен свидетелстващ документ, който се ползва с формална доказателствена сила. Формалната доказателствена сила както на официалните, така и на частните документи, се отнася до факта на писменото изявление и неговото авторство – чл. 180 ГПК (като в случая съдът отчита и факта, че представените отделни извадки са неподписани). За разлика от официалния свидетелстващ документ, частният свидетелстващ документ няма материална доказателствена сила, освен ако съдържа неизгодни за издателя му факти, в който случай има силата на извънсъдебно признание. Това обаче не означава, че частният свидетелстващ документ няма никаква доказателствена стойност. Доказателствената стойност на частните свидетелстващи документи се преценява от съда по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото – така **Решение № 136 от 14.05.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6554/2014 г., IV г. о., ГК;** **Решение № 88 от 23.04.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4766/2013 г., III г. о., ГК** . Когато по делото не са сочени, респ. не са събрани други доказателствени средства и вземанията са оспорени, то това е достатъчно, за да съдът да направи извод, че твърденият факт не се е осъществил пълно и главно в обективната действителност. Нещо повече, извадката от документ на който страната основава вземането си е допълнителна индигия за приложението на чл. 178, ал. 2 ГПК, което е индикация за съда за евентуално скриване на неизгодни за страната факти, доколкото същата предоставя на страна избирателно възможността писменото доказателствено средства да бъде преценено в цялост, включително и с оглед останалите събрани по делото доказателствени средства.

На следващо място трябва да се спомене и обстоятелството, че с писмо вх. № 68895/13.10.2021 г. от „Електроразпределение Юг“ АД, същото няма доказателствена стойност да изясни за кой обект или обекти, респ. че действително е доставена електрическа енергия. Тоест, налице са други доказателствени способности, за да се установи, действителната доставка на електрическа енергия. В тази насока трябва да се спомене, че видът на вземанията се заявява при предявяването им по чл. 685, ал. 2 ТЗ и се съдържа в одобрения от съда списък на приетите вземания по чл. 692 ТЗ, който се одобрява от съда с окончателно определение. Нито синдикът при изготвяне на сметката за разпределение, нито съдът във фазата по одобряване на сметката за разпределение, може да внасят промени в списъка на приети вземания. Одобреният от съда списък на приетите вземания също не формира сила на присъдено нещо по този въпрос – така напр. **Решение № 15 от 1.03.2010 г. на ВКС по т. д. № 535/2009 г., I т. о., ТК** . Тоест, обстоятелството, че в търговските книги на дружеството в несъстоятелност фигурира едно вземане не означава, че в обективната действителност са

се проявили материалните предпоставки, за да същото действително да възникне.

С оглед гореизложеното и предвид неблагоприятните последици на доказателствената тежест (арг. чл. 154, ал. 1 ГПК), съдът намира, че предявеният иск е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Основателността на претенцията за мораторна лихва е обусловена от изхода на спора по главния (обулавящият) иск. След като главният иск е неоснователен, то такъв се явява и акцесорния, поради което същият следва да бъде отхвърлен.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага само ответника. Последният е поискал присъждането на деловодни разноски, като с оглед нормата на чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му се присъди сумата от 350,00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

В тази насока следва да се изясни, че е съдът е уважил възражението за прекомерност на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК. Настоящото производство не представлява фактическа и правна сложност, нито процесуалните действия на процесуалният представител на ответника обосновават по-високо възнаграждение от минималния размер по чл. 7, ал. 2 НМРАВ. В тази насока трябва да се спомене, че за заповедното производство се предвижда възнаграждение като за съвет и консултация, но не по-високо, който размер е съобразен от съда.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от МП, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ..... **срещу** Н, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ....., за признаване за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. чл. 717з ТЗ, във вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, във вр. чл. 200 ЗЗД, във вр. чл. 110 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **че** Н, ЕИК **дължи на** МП, ЕИК, **сумата от 524,62 лева**, представляващи задължение за доставена електрическа енергия за периода от 01.11.2017 г. до 02.12.2017 г. по Договор за доставка на електрическа енергия от 03.05.2017 г., сключен с ФЕ (в несъстоятелност), вземанията по който договор са възложени на МП с Постановление за възлагане № 260000/06.01.2021 г., постановено по гр. д. № 3343/2013 г. по описа на СГС, ТК, VI-19-ти състав, както и **сумата от 157,40 лева**, представляващи мораторна лихва за периода от 14.12.2017 г. до 12.03.2020 г., за който суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 23.02.2021 г. по ч. гр. д. № 6601/2021 г. по опис на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК МП, ЕИК да заплати на Н, ЕИК, сумата от **350,00 лева**, представляващи адвокатско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщението до страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____